

Ved fremsættelsen af lovforslaget i folketinget udtalte *landbrugsministeren* bl. a.:

„Det vil være de ærede medlemmer bekendt, at vi her i landet siden 1938 har været i stand til at fremstille *mund- og klovesygevaccine*, der er af en sådan kvalitet, at vi har en meget høj grad af sikkerhed for, at et dyr, der er vaccineret, ikke angribes af sygdommen indenfor det tidsrum, hvori vaccinen er virksom. Med de nuværende doser er det ca. 8 måneder. Fuldstændig sikkerhed kan man imidlertid aldrig opnå, og det benytter jeg lejligheden til at understrege for at forebygge, at de enkelte beklagelige tilfælde, hvor en vaccineret besætning angribes af mund- og klovesyge, skal give anledning til mistro med hensyn til vaccinefremstillingen. Der er stadigvæk så *mange uløste problemer* i forbindelse med mund- og klovesygen, at videnskaben må forbeholde sig en lille fejlprocent, men den er meget lille.

Vaccination som forebyggende middel mod mund- og klovesyge har hidtil været udført på fuldstændig frivillig basis, og den ordning ønsker vi stort set at opretholde. Det vil altså normalt afhænge af landmændene selv, om de ønsker at benytte sig af dette middel, som det offentlige stiller til disposition. På den anden side er landbruget som sådant naturligtvis interesseret i, at der vaccineres mest muligt, og jeg kan i denne forbindelse pege på, at mange af de beklagelige sygdomstilfælde, som nu igen er dukket op i visse egne af landet, kunne have været undgået, hvis besætningsejerne havde vaccineret. Den immunitet, som blev skabt ved de store vaccinationer under epizootien for knap et års tid siden, vil jo også snart høre op, dersom ikke ny vaccination foretages.

Fra det offentliges side vil vi gøre, hvad vi kan for at lette udbredelsen af frivillige vaccinationer. Vaccinen sælges til en pris, der ikke indeholder dækning af generalomkostningerne ved fremstillingen, og der forhandles netop for tiden om en abonnementsordning, som skal gøre det endnu billigere for de landmænd, som ønsker at vaccinere regelmæssigt. Under den sidste epizooti blev vaccinationen imidlertid også anvendt direkte i sygdomsbekæmpelsens tjeneste, idet man vaccinerede i områder udenom de angrebne ejendomme i håb om at kunne standse sygdommens fremtrængen. Der er næppe tvivl om, at denne anvendelse af vaccinationerne har sparet landbruget for store tab. Selvom sygdommen tog kraftigt fat, slap vi dog meget billigere end vore sydlige nabolande.

Under denne vaccination i områder rundt om smittede områder hændte det desværre af og til, at enkelte landmænd nægtede at lade deres besætninger vaccinere, selvom de lå i selve farezonen. At sådanne uvaccinerede besætninger i truede områder er en fare for alle naboerne, siger sig selv, og fra flere sider har der derfor været rejst krav om tvungen vaccination.“